

Schotse pannenkoekjes

225 gram zelfrijzend bakmeel

30 gram fijne kristalsuiker. Mag van de lepel worden gelikt.

1 ei. Houd rekening met 4 eieren als je met een klein kind bakt.

285 milliliter volle melk voor het recept, plus een glas extra voor bij het eindresultaat.

Een snufje zout. Dat is echt maar een piepklein beetje, Issy. Minder dan er op je pink past. Nee, niet te veel! Oeps. Dat is te veel. Geeft niets.

Doe de droge ingrediënten in een kom en roer ze goed door elkaar.

Maak in het midden een kuiltje. Net als vroeger in de zandbak. Goed zo. Breek het ei boven het kuiltje. Hopsa! En nu de melk erbij.

Klop alles goed door elkaar. Het beslag moet mooi romig zijn. Voeg als dat nodig is wat extra melk toe.

Vet een zware koekenpan in met boter en laat de pan heet worden. Opa tilt de pan wel voor je op. Probeer de pan niet zelf op te tillen. Goed zo. Laat nu het beslag van de lepel af druipen. Rustig aan. Het geeft niet als er wat spatten op de rand van de pan terechtkomen. Laat opa de pannenkoekjes maar omdraaien, dan kan jij de pan vasthouden. Heel goed. Bravo!

Dien op met de overgebleven melk, boter, jam, room en wat je verder nog in de koelkast hebt staan. En tot slot een dikke smakkerd, omdat je zo'n slimme meid bent.

Issy Randall vouwde het papier weer dicht en glimlachte.

‘Bent u er absoluut zeker van dat dit klopt?’ vroeg ze aan de persoon in de luie stoel. ‘Dit is het recept?’ De oude man knikte driftig van ja en stak vervolgens zijn vinger in de lucht, een gebaar dat Issy onmiddellijk herkende als het startsein voor een preek.

‘Weet je, Issy,’ zei opa Joe, ‘bakken... bakken is...’

‘Leven’, vulde Issy geduldig aan. Ze had deze preek al heel vaak gehoord. Haar grootvader was op zijn twaalfde begonnen met het aanvegen van de vloeren en had op een gegeven moment het familiebedrijf overgenomen en in Manchester drie grote bakkerijen gerund. Alles in haar opa’s leven draaide om bakken.

‘Bakken is leven. Brood is de staf des levens, brood is onze basis.’

‘En niet bepaald caloriearm,’ zei Issy met een zucht, en ze streek haar corduroy rok glad bij de heup. Haar opa had makkelijk praten. Dankzij een ‘dieet’ van extreem zwaar fysiek werk, dat al om vijf uur ’s ochtends begon met het aanmaken van de ovens, was haar opa zijn hele leven al graatmager. Het was een heel ander verhaal als bakken je grootste passie was, maar je de hele dag op je krent op kantoor moest zitten om je rekeningen te kunnen betalen. Als je iets nieuws probeerde, was het altijd zó moeilijk om je in te houden! Issy’s gedachten dwaalden af naar het nieuwe recept voor ananasroom dat ze die ochtend had uitgeprobeerd. De kunst was om er genoeg vruchtvlies door te doen om het geheel smaak te geven, maar niet zoveel dat de room een smoothie werd. Ze moest hem nog een keer maken. Issy haalde haar handen door haar bos donkere haar. Het paste goed bij haar groene ogen, maar als het regende was het één grote ramp.

‘Dus als je beschrijft hoe je iets maakt, dan schrijf je over het leven, snap je? Het zijn niet alleen recepten... straks vertel je me nog dat je bent overgestapt op het metrisch stelsel!’

Issy beet op haar lip en nam zich voor om de volgende keer dat opa Joe op bezoek kwam haar grammenweegschaal te verstoppen. Hij zou zich er vreselijk over opwinden.

‘Luister je wel naar me?’

‘Ja, opa!’

Ze keken allebei uit het raam van haar opa’s aanleunwoning in Noord-Londen. Toen bleek dat haar opa te verstrooid werd om nog op zichzelf te kunnen wonen, had Issy hem hier geïnstalleerd. Omdat hij zijn hele leven in het noorden van Engeland had gewoond, vond ze het vreselijk om haar opa naar het zuiden te verhuizen, maar als hij te ver weg woonde, kon ze niet naar hem toe. Joe had natuurlijk gemopperd, maar gemopperd had hij sowieso, aangezien de kans klein was dat hij ergens naartoe zou verhuizen waar hij, zoals in zijn eigen huis, om vijf uur kon opstaan om zijn deeg in vorm te slaan. Mopperend of niet, ze had hem liever in de buurt, dan kon ze tenminste een oogje in het zeil houden. Omdat niemand anders dat zou doen. De drie bakkerijen, met hun glanzende koperen deurknoppen en hun uithangborden met ELEKTRISCHE BAKKERIJ erop, waren allang verleden tijd: ze hadden het onderspit gedolven tegen supermarkten en ketens die liever goedkope witte pulp verkochten dan ambachtelijke, wat duurdere broden.

Opa Joe keek naar de winterse regendruppels die tegen de ruit tikten, zoals hij dat vaker deed, en las Issy’s gedachten.

‘Heb je de laatste tijd nog iets gehoord van... je moeder?’ vroeg hij. Issy knikte. Het viel haar op hoe moeilijk hij het altijd vond om zijn dochter bij haar naam te noemen. Marian had zich nooit echt een bakkersdochter gevoeld. En Issy’s oma was zo jong overleden, dat ze nooit een stabiele factor was geweest in het leven van haar moeder. Omdat opa Joe altijd aan het werk was, was Marian al rebels voor ze wist dat daar een woord voor was: ze ging als puber om met oudere jongens, had foute vrienden en werd op jonge

leeftijd zwanger van een rondtrekkende *traveller*, aan wie Issy weliswaar haar mooie zwarte haar en dikke wenkbrauwen te danken had, maar meer ook niet. Marian was een zoeker, veel te rusteloos voor vastigheid, en in haar pogingen zichzelf te vinden had ze haar enige kind nogal eens achtergelaten.

Issy had het grootste gedeelte van haar jeugd in de bakkerij doorgebracht, toekijkend hoe haar grootvader met geweld het deeg bewerkte, of juist heel precies taarten en cakes met prachtig suikerwerk versierde. Hoewel hij voor iedere bakkerij bakkers opleidde, bleef hij zelf ook altijd de handen uit de mouwen steken – een van de redenen waarom Randall's ooit een van de populairste bakkers van Manchester was. Urenlang zat Issy naast de enorme ovens haar huiswerk te maken, en ze raakte er tot in haar poriën van doordrongen hoeveel tijd, kunde en moeite er nodig was om een meesterbakker te worden. Vergeleken met haar moeder was Issy nogal doorsnee: ze was dol op haar opa en voelde zich erg op haar gemak in de keukens, al wist ze natuurlijk wel dat zij anders was dan haar klasgenootjes, die na school terugkeerden naar een rijtjeshuis met een moeder erin, een vader die bij de gemeente werkte, een hond, en broertjes en zusjes, die aardappelrösti met ketchup aten terwijl ze *Neighbours* keken, en niet wisten hoe het was om voor de zon opkwam wakker te worden met de geur van vers brood in je neus.

Inmiddels was Issy eenendertig en had ze het haar getroebleerde, ontwortelde moeder bijna vergeven, al had juist zij moeten weten hoe het was om op te groeien zonder moeder. Dat haar moeder nooit naar uitjes en sportwedstrijden kwam kon haar niet schelen – iedereen kende haar opa, en die miste nooit iets – en Issy was een populair meisje: als er iets bijzonders was op school, bracht ze bijna altijd iets lekkers mee, een doos afgekeurde scones of taartjes, en haar verjaardagsfeestjes waren befaamd om het lekkere eten. Ze had wel graag iemand in haar leven gehad met wat meer stijlgevoel.

Het deed er niet toe hoe oud ze was, wat de mode was of welke maat ze had: ieder jaar kreeg ze van haar opa twee jurken voor kerst, een van katoen en een van wol, ook als alle andere kinderen rondliepen in beenwarmers en modieuze T-shirts. Haar moeder verkocht kleding op festivals en kwam eens in de zoveel tijd aanzetten met vreemde, hippieachtige kledingstukken van hennep of kriebelige lamawol, of iets anders compleet onpraktisch. Maar in de gezellige flat boven de bakkerij, waar zij en opa samen appeltaart aten en *Dad's Army* keken, had Issy nooit het gevoel gehad dat ze liefde tekortkwam. Zelfs Marian, die Issy tijdens haar bliksembezoeken streng op het hart drukte om niet met vreemde mannen mee te gaan, geen cider te drinken en altijd haar dromen na te jagen, was uiteindelijk een liefhebbende moeder. Toch voelde Issy bij het zien van gelukkige gezinnetjes in het park of kersverse ouders met een kindje op de arm een diepe hunkering naar alles wat traditioneel en veilig was, zo hevig dat het bijna pijn deed.

Het verraste niemand die Issy Randall en haar familie kende dat Issy opgroeide tot het braafste en gewoonste meisje dat je kon bedenken. Ze haalde goede cijfers, studeerde aan een goede universiteit en had een goede baan bij een gerespecteerd makelaarskantoor in de City. Tegen de tijd dat ze ging werken, waren haar opa's bakkerijen verkocht: haar opa werd te oud en tijden veranderden. Zij had tenminste een goede opleiding, had haar opa tegen haar gezegd. Helaas wel, dacht ze soms. Ze wilde toch zeker niet de rest van haar leven iedere dag voor dag en dauw opstaan om zwaar fysiek werk te doen? Nee, voor haar was een betere toekomst weggelegd.

Maar diep vanbinnen had Issy een grote passie voor alles wat uit de oven kwam: roomhoortjes van licht, bros bladerdeeg met een knapperig laagje kristalheldere suiker erop en precies genoeg banketbakkersroom; typisch Britse *hot cross buns*, die bij Randall's, zoals het hoorde, echt alleen werden

gebakken tijdens de vastenperiode, wanneer de hele straat geurde naar die opwindende plakkerige geur van kaneel, rozijnen en sinaasappelschil; en perfect gespoten rozetten van botercrème op superlichte, superfluffy citroencupcakes. Issy vond het allemaal prachtig. Vandaar ook haar project met opa Joe: ze wilde zo veel mogelijk van zijn recepten op papier zetten, voor het geval haar opa – al repte ze daar beiden met geen woord over – ze zou vergeten.

‘Mam heeft me gemaïld,’ zei Issy. ‘Ze is momenteel in Florida en ze is samen met een man die Brick heet. Echt. Brick. Zo heet hij van zijn achternaam.’

‘Dit keer is het tenminste een man,’ zei haar opa nuffig.

Issy keek hem aan. ‘Nou, opa toch! Ze zei dat ze voor mijn verjaardag misschien naar huis komt. Van de zomer. Maar ja, dat zei ze met kerst ook, en toen kwam ze niet.’

Issy en haar opa hadden dit jaar Kerstmis in het verzorgingstehuis gevierd. Het personeel had zijn best gedaan, maar het was niet fantastisch.

‘Hoe dan ook.’ Issy probeerde een vrolijk gezicht te trekken. ‘Ze klinkt gelukkig. Ze vindt het echt geweldig daar. En ze zei dat ik jou maar naar Florida moest sturen, om wat zon te vangen.’

Issy en opa Joe keken elkaar aan en barstten in lachen uit. Joe werd al moe van een enkeltje keuken.

‘Ja,’ zei opa, ‘ik stap gewoon op het vliegtuig naar Florida. Taxi! Naar het vliegveld alstublieft!’

Issy stopte het papier met het recept erop in haar handtas en stond op.

‘Ik moet ervandoor,’ zei ze. ‘Blijft u ze maar opschrijven, die recepten. Maar opa, houd ze maar zo normaal mogelijk.’

‘Zo normaal mogelijk.’

Ze gaf hem een zoen op zijn voorhoofd. ‘Tot volgende week!’

Issy stapte de bus uit. Het vroor en op de grond lag een vieze laag ijs die was blijven liggen nadat het vlak na de jaarwisseling een dagje had gesneeuwd. Eerst had het er mooi uitgezien, maar inmiddels werd het wat smerig, zeker achter de spijlen van het gietijzeren hek van het stadskantoor van Stoke Newington, het nogal statige gebouw aan het einde van haar straat. Toch was Issy, net als altijd, blij om uit te mogen stappen. Stoke Newington, de kleurrijke wijk waar ze in beland was toen ze naar het zuiden was verhuisd, voelde echt als thuis.

De shishalucht uit de kleine Turkse cafeetjes aan Stamford Road vermengde zich met de walm van wierookstokjes uit winkels waar alles één pond kostte, die om de aandacht strenden met dure kinderwinkels, waar ze designerregenlaarsjes verkochten en exclusief houten speelgoed, dat werd bewonderd door winkelaars met orenlokken, hoofddoekjes of naveltruitjes, die al dan niet patois spraken, door jonge moeders met buggy's en oudere moeders met dubbele buggy's. Issy vond het allemaal schitterend, ook al had haar vriend Tobes bij wijze van grap een keer gezegd dat het net leek alsof ze in de bar van *Star Wars* woonde. Ze was dol op het zoete Jamaicaanse brood, de baklava met honing die in de supermarktjes overal naast de kassa stond, de Indiase gebakjes met gecondenseerde melk en de stoffige plakken Turks fruit. Ze hield ervan dat het naar exotisch eten rook als ze uit haar werk kwam, hield van de mix aan bouwstijlen, van een mooi pleintje met aantrekkelijke victoriaanse rijtjeshuizen tot flatgebouwen en rode bakstenen huisjes. Aan weerszijden van Albion Road bevonden zich bijzondere winkeltjes, tentjes waar je *fried chicken* kon kopen, taxibedrijven en grote, grijze huizen. Het was geen winkelstraat en ook geen woonstraat, maar iets ertussenin; Albion Road was een van die lange, kronkelende uitvalswegen die Londen ooit hadden verbonden met omringende dorpen die inmiddels buitenwijken waren geworden.

De grijze huizen waren statig, victoriaans en vermoedelijk erg duur. Sommige van die huizen waren nog onderverdeeld in appartementen, met voortuinen vol fietsen en klamme kliko's. Die huizen hadden meerdere deurbellen waar met stukken tape de namen van de bewoners waren opgeplakt, en de kratten oud papier en lege flessen stonden hoog opgesteld op de stoep. Andere huizen waren opgeknapt en weer terug in één huis veranderd en hadden vintage eikenhouten voordeuren, buxusboompjes op hun trappen en dure gordijnen boven geboend hardhouten parket, minimalistische open haarden en grote spiegels. Issy hield van haar buurt omdat het een mix van nieuw en shabby was, van traditioneel, stoer en eenvoudig, van alternatief en hip. Ze hield van de torenflats van de City aan de horizon, de vervallen begraafplaats bij de kerk en de drukke trottoirs. Er woonden allerlei soorten mensen in haar buurt: Stokey was een soort miniatuurversie van Londen, een perfecte afspiegeling van de grote stad. En het was ook nog eens stukken goedkoper dan het hippe Islington.

Issy woonde er nu vier jaar, sinds ze Zuid-Londen had verlaten en de vastgoedladder had bestegen. Het enige nadeel was dat ze nu buiten bereik van het metronetwerk woonde. Ze had zichzelf wijsgemaakt dat ze dat niet erg vond, maar soms, op avonden als deze, wanneer de wind om de huizen gierde en de neuzen van mensen in rode, druppende brandkranen veranderden, wist ze het zo net nog niet. Een klein beetje erg dan. Voor de knappe, rijke mama's in hun dure grijze huizen maakte het weinig uit, die hadden toch allemaal een SUV. Soms, wanneer Issy hen over straat zag lopen met hun dure slagschepen van buggy's en hun kleine, chique lijfjes, vroeg ze zich af hoe oud die vrouwen eigenlijk waren. Jonger dan zij? Eenendertig was tegenwoordig niet oud meer. Maar af en toe, door die peuters, de highlights in hun haren en hun huizen, waarvan één muur standaard was beplakt

met duur behang, vroeg ze het zich toch af. Af en toe wel.

Vlak achter de bushalte bevond zich een klein winkelstraatje, met gebouwen die nog van vóór het victoriaanse tijdperk stamden en waren blijven staan. Ooit hadden er waarschijnlijk stallen gezeten, of groenteboeren, kleurrijke zaakjes met een vreemd vloerplan. Er was een ijzerwarenwinkel waar oude kwasten aan de deur hingen en waar je verouderde broodroosters kon kopen tegen belachelijk hoge prijzen, waar al zolang Issy er de bus pakte een treurige oude wasmachine in de etalage stond; een internetcafé/telefoonwinkel met vreemde openingstijden waar je werd aangemoedigd om geld naar verre oorden te sturen, en een kiosk aan de grote weg waar Issy haar tijdschriften en haar Bounty's kocht.

Helemaal op het einde van het rijtje, weggestopt in de hoek, stond een gebouw dat eruitzag alsof het er later aan was vastgeplakt, alsof ze stenen over hadden gehad. Aan één kant liep het gebouw taps toe in een punt, een soort driehoekig glazen uitsteeksel, en daar waar het gebouw wijder uitliep stond een bankje en zat een deur, die uitkwam op een binnenplaatsje met een boom en kinderkopjes. Het pand zag eruit alsof het daar eigenlijk niet hoorde, een klein paradijsje aan een druk dorpsplein, alsof het uit een andere tijd kwam. Issy had een keer bedacht dat het wel een illustratie van Beatrix Potter leek. Het enige wat nog ontbrak waren ramen van melkglas.

Weer waaide er een windvlaag over de grote weg, en Issy sloeg de straat naar haar flat in. Eindelijk thuis.

Issy had haar flat gekocht toen de vastgoedbubbel op zijn hoogtepunt was. Voor iemand die in het vastgoed werkte, was dat niet bepaald slim. Ze had het donkerbruine vermoeden dat de prijzen een halfuur nadat ze de sleutels had gekregen weer waren gaan dalen. Dat was voor ze iets met Graeme kreeg, die ze via haar werk had leren kennen (en daarvoor al had gespot, maar dat gold voor alle vrouwen op kantoor)

en die haar, zoals hij meerdere keren tegen haar had gezegd, zeker zou hebben geadviseerd om van de koop af te zien.

Toch wist ze niet of ze naar hem zou hebben geluisterd. Toen ze alle woningen in haar prijscategorie had afgespeurd, die allemaal even stom had gevonden en het al bijna had opgegeven, had ze Carmelite Avenue bezichtigd. Ze was meteen verkocht. Het ging om de bovenste twee verdiepingen van een van die mooie grijze huizen, met een eigen zijingang via de trap, waardoor het geheel eerder aanvoelde als een huisje dan als een appartement. Eén verdieping werd bijna geheel in beslag genomen door een open keuken annex eetkamer annex woonkamer. Issy had het zo knus mogelijk gemaakt, met twee enorme banken van verschoten lichtgrijs velours, een lange houten eettafel met houten banken en haar geliefde keuken. Die was nogal afgeprijsd geweest, hoogstwaarschijnlijk vanwege de zeer felle kleur roze. ‘Niemand wil een roze keuken,’ had de verkoper een tikje bedroefd gezegd. ‘De mensen willen alleen maar rvs. Of een landelijke woonkeuken. En niets ertussenin.’

‘Ik heb nog nooit een roze wasmachine gezien,’ had Issy bemoedigend gezegd. Dat vond ze maar niets, een bedroefde verkoper.

‘Nee hè? Blijkbaar worden sommige mensen een beetje misselijk als ze hun was in een van deze machines zien ronddraaien.’

‘Dat zou wel een nadeel zijn.’

‘Katie Price had er bijna een gekocht,’ zei de man, iets vrolijker. ‘Maar toen vond ze hem toch te roze.’

‘Katie Price vond hem te roze?’ vroeg Issy, die zichzelf nooit een bovengemiddeld roze of meisjesachtige persoon had gevonden. Maar deze kleur was zó aandoenlijk, zó Schiaparelli-roze. Het was een keuken die smeekte om liefde.

‘En zit er echt zeventig procent korting op?’ vroeg ze nogmaals. ‘Inclusief plaatsing?’

De verkoper bekeek het knappe meisje met haar groene ogen en haar donkere bos haar. Hij hield van mollige meisjes. Die zagen eruit alsof ze ook echt zouden koken in zijn keukens. Die scherpe vrouwen, die een superstrakke keuken wilden om hun gin en hun gezichtscreme in te bewaren, vond hij meestal niet zo aardig. Hij vond dat keukens bedoeld waren om lekker in te koken en goede wijnen te schenken. Soms had hij een hekel aan zijn werk, maar het maakte zijn vrouw erg gelukkig dat ze ieder jaar met korting een nieuwe keuken mochten kopen, waar ze vervolgens de heerlijkste maaltijden in kookte, en dus ploeterde hij voort. Allebei werden ze moddervet.

‘Yep, zeventig procent korting. Ze zullen deze keuken er wel uit gooien,’ zei hij. ‘Op de vuilnishoop. Kun je het je voorstellen?’

Issy kon het zich voorstellen. Dat zou erg verdrietig zijn.

‘Dat zou zonde zijn,’ zei ze ernstig.

De verkoper knikte, en bedacht alvast waar hij zijn bestelformulieren had gelaten.

‘Kan het ook met vijfenzeventig procent korting?’ vroeg Issy. ‘Ik bedoel, eigenlijk doe ik aan liefdadigheid. Red de roze keuken!’

En zo was ze aan haar keuken gekomen. Ze had er zwart-wit geblokt zeil en zwart-witte apparatuur bij uitgezocht, en hoewel haar gasten eerst hun ogen tot spleetjes knepen en er daarna in wreven, totdat ze geen sterretjes meer zagen, vonden ze die roze keuken tot hun verbazing eigenlijk best mooi, en vonden ze wat eruit kwam nog mooier.

Zelfs opa Joe had tijdens een van zijn zorgvuldig geplande bezoeken laten blijken dat hij de keuken mooi vond: hij had goedkeurend geknikt bij het zien van haar gasfornuis (handig om te karamelliseren) en de elektrische oven (met een gelijkmatige warmteverdeling). Inmiddels was wel duidelijk dat Issy en haar suikerzoete keuken voor elkaar gemaakt waren.

Issy voelde zich erg thuis in haar keuken. Ze zette de radio aan en ging aan de slag, zocht haar vanillesuiker, de superfijne Franse bakkersbloem die ze bij een piepklein kruideniertje in Smithfield kocht en haar fijne zilveren zeef bij elkaar, en twijfelde welke van haar oude vertrouwde houten pollepels ze zou gebruiken om haar cakebeslag superluchtig mee te kloppen. Uiterst behendig brak Issy zonder te kijken twee eieren tegelijk boven een grote wit met blauwe keramieken mengkom, en ze mat op het oog precies de juiste hoeveelheid smeuïge roomboter uit Guernsey af, die ze áltijd buiten de koelkast bewaarde. Ze verbruikte nogal wat boter.

Issy beet stevig op haar lip, om te voorkomen dat ze te hard zou kloppen. Als je te veel lucht in het beslag sloeg, zakten de cakejes in de oven in. Ze bewoog haar arm wat langzamer en keek of het beslag pieken vormde. Dat deed het. Ze had een pomerans uitgeperst en wilde proberen om glazuur met marmelade te maken: dat werd óf heerlijk, óf een beetje vreemd.

De cupcakes stonden inmiddels in de oven en Issy was bezig aan haar derde poging om het glazuur goed te krijgen, toen haar huisgenote Helena de deur openduwde. De truc was om de smaken precies in balans te krijgen: niet te zuur, niet te zoet, maar precies goed. Ze schreef op hoeveel je van ieder ingrediënt moest gebruiken om dat fijne bittertje te krijgen.

Helena maakte nooit een subtiele entree. Daar was ze simpelweg niet toe in staat. Haar boezem kwam altijd als eerste. Daar kon ze niets aan doen; ze was niet dik, maar wel groot, en ze had een zeer weelderig jarenvijftigfiguur, met grote, romige borsten, een superslanke taille en forse billen en dijnen, met als kers op de taart een massa rossig haar à la de Venus van Botticelli. In ieder ander tijdperk had men haar een echte schoonheid gevonden, behalve in de eenentwintigste eeuw, waarin een vrouw alleen mooi was als ze het figuur had van

een magere zesjarige, aan wier borstkas om onverklaarbare redenen appelronde tietten waren ontsproten. Om die reden probeerde Helena voortdurend af te vallen – alsof die brede marmeren schouders en die weelderig gevormde dijnen ooit zouden verdwijnen.

‘Ik heb echt een vreselijke dag achter de rug,’ verkondigde ze dramatisch. Haar oog viel op het bakrooster.

‘Bijna klaar!’ zei Issy gehaast, en ze legde haar spuitzak met glazuur neer.

De oven piepte. Issy had dolgraag een groot roze Aga-fornuis gewild, ook al zou zo’n ding nooit de trappen op komen en ook niet door het raam passen, had ze helemaal geen plek om zo’n ding neer te plonken, en kon de vloer zoveel gewicht niet dragen. En al had het gekund, dan zou ze de stookolie nergens kwijt kunnen, en zelfs als ze dat wel kon, dan waren Aga’s totaal niet handig om cakes mee te bakken, want ze waren veel te onvoorspelbaar. Plus, ze kon zo’n ding helemaal niet betalen. Het weerhield Issy er echter niet van om een Aga-catalogus in haar boekenkast te verstoppen. In plaats van een Aga had ze nu een zeer efficiënte Duitse oven van Bosch, die precies zo heet werd als hij aangaf en altijd alles tot de seconde nauwkeurig timede, maar niet bepaald inspireerde tot grote toewijding.

Helena zag twee dozijn perfecte cakejes uit de oven tevoorschijn komen.

‘Voor wie bak je, het Rode Leger? Geef me zo’n ding.’

‘Ze zijn nog heet.’

‘Ik wil een cupcake!’

Issy rolde met haar ogen en begon uiterst professioneel het glazuur op de cakejes te spuiten. Eigenlijk moest ze daar natuurlijk mee wachten tot de cakejes wat meer waren afgekoeld, zodat de botercrème niet zou smelten, maar ze concludeerde dat Helena zo lang niet kon wachten.

‘Wat is er gebeurd dan?’ vroeg ze, toen Helena zich op

haar chaise longue had geïnstalleerd (ze had haar eigen chaise longue meegenomen toen ze bij Issy kwam wonen. Dat paste bij haar. Helena besteedde nooit ergens meer energie aan dan absoluut noodzakelijk), met een soepkom thee en twee cupcakes op haar favoriete polkadotbordje. Issy was blij met haar cupcakes: ze waren mooi licht en lekker luchtig, hadden een subtiele sinaasappelroomsmaak en bedierven niet je eetlust. Ze realiseerde zich dat ze vergeten was iets voor het avondeten te kopen. Goed, dan werd dit dus het avondeten.

‘Ik kreeg klappen,’ zei Helena snuivend.

Issy spitte haar oren. ‘Alweer?’

‘Hij dacht blijkbaar dat ik een brandweerwagen was.’

‘Wat doet een brandweerwagen nou weer op de spoedeisende hulp?’ vroeg Issy zich hardop af.

‘Goeie vraag,’ antwoordde Helena. ‘Nou ja, er komt daar van alles.’

Al vanaf dat ze acht was en alle kussenslopen in het hele huis had verzameld om er ziekenhuisbedjes voor haar knuffels van te maken, had Helena geweten dat ze verpleegster wilde worden. Toen ze tien jaar oud was, dwong ze haar familieleden om haar Florence noemde (Helena’s drie jongere broertjes, die allemaal doodsbang voor haar waren, deden dat nog ook). Op haar zestiende ging ze van school en begon ze onmiddellijk aan haar opleiding, maar wel op de ouderwetse manier: op de afdeling en onder een zuster. Hoewel de overheid zich daar flink tegenaan had bemoeid, was ze nu hoofdverpleegkundige (‘Noem me maar zuster,’ had ze tegen de belegen specialisten gezegd, en dat deden ze maar al te graag), zwaaide ze zo’n beetje de scepter over de SEH van Hemel Park Hospital, en behandelde ze haar stagiairs alsof het 1955 was. Helena had nog bijna de krant gehaald, toen een van haar stagiairs stampij maakte vanwege een nagelinspectie. De meeste meisjes waren echter dol op haar, en hetzelfde gold voor de vele jonge dokters die ze door

hun eerste maanden heen loodste, en voor haar patiënten. Als ze niet van het padje waren en haar klappen verkochten.

Ook al verdiende ze meer geld, kon ze de hele dag zitten en had ze niet van die belachelijke ploegendiensten, Issy was met haar veilige kantoorbaan soms jaloers op Helena. Wat moest het fijn zijn om werk te hebben dat je leuk vond en waar je goed in was, ook al werkte je voor een hongerloontje en kreeg je af en toe klappen.

‘Hoe gaat het met meneer Randall?’ vroeg Helena. Ze was dol op de opa van Issy, die Helena een verdraaid mooie vrouw vond, haar ervan beschuldigde dat ze almaar langer werd, en van mening was dat ze niet zou misstaan op de kiel van een schip. Bovendien had ze haar professionele oordeel geveld over ieder verzorgingstehuis in de wijde omtrek, en daarom had Issy het gevoel dat ze voor eeuwig bij haar in het krijt stond.

‘Goed!’ zei Issy. ‘Alleen, als het goed met hem gaat, dan wil hij zijn bed uit om te bakken, en dan krijgt hij het aan de stok met die dikke verpleegster.’

Helena knikte.

‘Heb je Graeme al aan hem voorgesteld?’

Issy beet op haar lip. ‘Nog niet,’ zei ze. En dat wist Helena heel goed. ‘Dat komt nog wel. Hij heeft het gewoon zó druk met alles.’

Het probleem was dat Helena vaak mannen aantrok die haar zagen als een soort godin, alleen vond ze dat zelf ontzettend irritant en viel ze steevast op sexy alfamannen, die op hun beurt louter geïnteresseerd waren in vrouwen met de BMI van een rillende chihuahua. Hoe dan ook, als je een gewone relatie wilde, of iets wat daarop leek, kon je nooit op tegen Helena’s schare bewonderaars, die haar lange gedichten en kamers vol bloemen stuurden.

‘Mmmm,’ zei Helena, op exact dezelfde toon die ze gebruikte voor de puberende skaters met een gebroken sleutel-

been die ze nogal eens voor haar kiezen kreeg. Ze stopte nog een cakeje in haar mond. 'Deze dingen zijn echt goddelijk. Je zou er zo geld voor kunnen vragen. Weet je zéker dat hier niet een van mijn twee stuks fruit in zit?'

'Heel zeker.'

Helena zuchtte. 'Nou ja. Er moet iets te wensen overblijven. Zet snel de tv aan! Ik heb zin in Simon Cowell vandaag. Ik wil hem gemeen zien doen tegen iemand.'

'Wat jij nodig hebt is een lieve vent,' zei Issy, en ze pakte de afstandsbediening.

Jij anders ook, dacht Helena, maar dat hield ze voor zich.